

Κι' εκεί 'στό μέγα τέμενος, πού ζέρετε πώς κείται
 μέσ 'στού Σταδίου τήν όδόν, και 'στό λαλείν άσκείται,
 άπεκαλύφθη κι' αίρεσις τά μάλα σεβαστών
 άντινηρωιστών.

'Αρχήν της έχει τους θεσμούς, θεσμός τό πρόγραμμά της,
 κι' εύκοιλιότης στόματος τό μόνον σύνθημά της.

Μυστηριώδεις δέ τελεί κι' εκείν' ίερωγίας
 ποικίλων μουσικών,
 και στυγερούς συνδυασμούς και νύκτας Βαλπουργίας
 όργίων γλωσσικών.

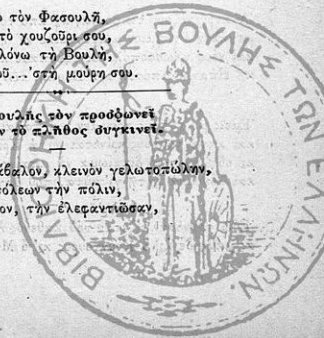
'Στήν 'Αθήνα ξαναμπήκα,
 γειά σας και καλώ σας βρήκα.
 Νά κι' έφέτος κοιμηρετί
 κι' ό χορός καλά κρατεί.

Κόσμε μασκαραδών βάρδα,
 βάλε κόκκινη κονιαρδά,
 κι' έμπροστά μου ξαναπήδα
 μέ κοντάρι και μ' άσπίδα
 και μέ κράνος Μακεδόνου...
 να μου ζήσης... και τού χρόνου.

Χαιρετώ τόν Φασουλή,
 βλέπω τό χουζούρι σου,
 σου βουλόνα τή Βουλή,
 λέω φτού... στή μούρη σου.

'Ο Φασούλης τόν προσδώνει
 κι' όλον τό πλ.ήθος συγκινεί.

Καλώς τον τόν Κρανιαβλον, κλεινόν γλωσσοπώλων,
 στών πόλεων τήν πόλιν,
 κούτην τήν υδροκεφαλον, τήν ελεφαντιώσαν,

πρωτεύουσων πρωτεύουσας,
 ποῦ γὰρ μαχητὶ δίκαιο διπλὴν προτείει γλώσσαν,
 ἀπλὴν καὶ καθαρῶουσας.

Αὐτὴν, ποῦ δὲν λιθοβολεῖ τοὺς νέους Ὑπερβόλους,
 αὐτὴν ὅπου προσδέγγει μετὰ πικρῶν ὄλων,
 ποῦ φιλικηθρῶπως μὲ χοροῦς ἀπέγους περιβάλλει,
 κ' εἶναι τὸ καταφύγιον καὶ κἀπὲ ξένου κάλλιπ,
 αὐτὴν, ποῦ χρεῖ στρατηγικοῦ τοῦ ἐν Ἀθίναις δρᾶσαντας,
 καὶ μὲ στοργὴν γηροδοσκεῖ τοὺς ἐν χορῶς γηράσαντας.

Αὐτὴν, ποῦ λάμπει μ' οὐρανοῦς γλαυκοῦς κ' ὀλοκυάνους,
 αὐτὴν, ποῦ καὶ τὴν βρῶμα τῆς εὐχαριστεῖται τρώγων,
 αὐτὴν, ποῦ πάλιν δαπανᾷ κ' ἐφέτος εἰς ἐράνους
 γὰρ σέκν τὸν Καρνάβαλον καὶ τὸν Παλαιολόγον,
 κ' ἴσα τιμᾷ τὸ κλέος
 αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως,
 καὶ σοῦ τοῦ πρικπιζόντος
 καὶ κομρετὶ σκορπιζόντος.

Ἴσα μὲ σὲ κ' ἐκείνους,
 ὁ πάλαι Κωνσταντίνος,
 κ' ὅταν ἐδῶ στηθῆ κ' αὐτὸς κ' ἡ Τουρκομάχος σπάθη
 λαμποκοπήσ' ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἡλιοστεφάνων,
 ἄς εὐγηθῶμεν, ἀδελφοί, κ' ἐκείνους νὰ μὴν πάθῃ
 ὅ, τι παθῶνιν μαζμαζα προγονικῶν λευφάνων.

Καὶ πάλιν καλῶς ὤρισε 'στὸν γυλάνον αἰθέρα
 μὲ τῶν πετῶρων τὴν Βουλὴν, Καρνάβαλε πατέρω.
 Σπέρνε ζωὴ 'στὸ δίχτυ σου, κ' εὐχῆσου τῆς μητέρας μας
 νᾶλθῃ κ' ὁ γέρο διχόλος νὰ πάρῃ τοὺς πετῶρας μας.

Τὰ λυσσάκ' των ἔρχαν γὰρ τοὺς κειμένους νόμους,
 πατοῦν οἱ νέοι σύμμαχοι 'στὸ Ὀθωρῆ τοὺς ὤρους,
 καταὶ κ' ὁ κύρ Ἀλέκος μας 'στὸν ὄμο τοῦ Κορφαῖτη,
 καὶ παίζουσε τὰ ρόπαλα κ' ὄλοι τοὺς λέν σπολλάτη.

Μ' αὐτοὺς κωμάρις κάνουνε καὶ τᾶλλα Βουλευτόπουλα,
 γὰρ νὰ περνᾷ, Καρνάβαλε, μὲ τὰ Καρναβαλόπουλα,
 καθῶς περνᾷ κ' ἡ μέλισσα μ' ἕλα τὰ μελισσόπουλα.

Τοὺς ἐπίμασε σεληνιασμός
 κ' αὐτοὶ φωνάζουσε θεσμός,
 κ' ἔμεις φωνάζουσε σκασμός.

'Ανατριχιάζουσι τὰ βουνά, κ' ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη
 μεγάλων ἐπιτίμιον μᾶς ἔστειλε κ' ἡ Κρήτη,
 καὶ νέος γλωσσόπλομος ἐξέσπασε καὶ τότε
 κ' εἶπαν κωμῶσοι 'στὴ Βουλῇ, τὸν τύπαν θισῶται.

Ἐμεῖς μὲ τύπους κρίνουσε καὶ πάλαι καὶ προσφάτως,
 καὶ κατὰ τούτους κρίνεται κ' ἡ Κρήτη ξένον κράτος,
 κ' οὐτ' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μακίνη μὲς 'στὴ μῦθα μας
 καὶ λόγο νὰ ζητῇ γι' αὐτὰ, ποῦ λέγονται 'στὸ σπῆτι μας.

Ἐδῶ τρανοσκαπίζεται τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη,
 ἄς μάθῃ δὲ κ' ὁ Κούντορος κ' ὁ Μούντορος ἀκόμη,

καὶ κἀθε ξένος κύριος, ὅπου τὸν παραλείπω,
 πῶς ἐδῶ πέρα γίνονται τὰ πάντα γὰρ τὸν τύπο.
 Μὰ κ' ἄλλο σπουδαιότερον ἄς ἐνοήσῃ ἡ Κρήτη
 πῶς πάλι πλῶρη βάλουμε γὰρ τοῦ Δρομοκίτη.

Βρὲ Καρνάβαλε, σὲ θέλω... πάλι τάκτι σου νὰ βγάλη...
 ξανατρέψουσε μὲ κράτος ἱλαρότητας μεγάλης.
 Κάθισε νὰ φᾶς, νὰ πῆς, καὶ κ' ὄλους τοὺς κυρούς
 φῶς νὰ βλέπῃς ἱλαρὸν ἱλαρὸν ἱλαροῦ.

Ὡς κ' οἱ Πρίγκηπτες ἀκόμη βγάλανε κατὰ σειράν
 τὴν ὄρακιν ἱλαρὰν.

Κᾶν ἀπ' ἐξῶ τὴν ἐπῆραν, κᾶν ἡ Μεγαλειοτάτη,
 ποῦ μὲ τόση προθυμία
 τρέχει 'στὰ Νοσοκομεία,
 τοὺς τὴν 'πῆγε 'στὸ Παλάτι.

Καρνάβαλέ μου, τί νὰ σηκίνοιο
 τόσαις φωνάρις ἐδῶ κ' ἐκεῖ;
 ποιοὶ νᾶναι τούτοι, ποῦ κατεβαίνουσι
 ἄσπρα ντυμένοιο, λευκοὶ λευκοὶ;

Μὴν εἶναι τάχα φάσμακτα κ' ἀσπίζουσι σὴν τὰ γύναια;
 μὴ μασκαράδες βῆγῃκανε ντυμένοιο μὲ σεντόνια;
 Δὲν εἶναι μήτε φάσμακτα, μήτε καὶ μασκαράδες,
 ἀλλ' εἶναι μικροπωλητὰ, τούτέστι κουλουράδες,
 κ' ἄλλοιο ποῦ κάστανε πουλοῦν, στραγάλια καὶ σαλέπι,
 καὶ χαιρέται μὲ τὰ λευκὰ κανένας νὰ τοὺς βλέπῃ.

Καὶ ξερεῖ, βρὲ Καρνάβαλε, ποῦ χάσκεισι σὴν τὸν μπουφο,
 γιὰτὶ γυρνοῦν μὲ τὰ λευκὰ καὶ μὲ τὸν ἄσπρο σκούφο;
 γὰρ νὰ μὴ λέμε κλιόντες σὴν τὸν Ἰερεμία
 πῶς μὲς 'σ' αὐτὴ τῆ ράτσα,
 πούχει τὸν ἄλιο ράτσικ,
 ὡς τώρα μεταρρῶμῆμισ δὲν ἔγινε κωμῆια.

Ζήτω τῆς ἄσπρης λέρας μας... γελά σου, Καρνάβαλέ μου,
 Κεῖσαρ τραλέτ τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ χειροπολέμου.
 Τρεῖς ἄες, Τσεῖζα... τῶν Ρωμῶν τὴν πάστα τὴν ἐγνωρίσει,
 διὸ σὲ μεγάλυνουσε... κ' ἐφέτος καλῶς ὤρισε.

Καὶ κωμῶσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Απάντησις τοῦ Γαβριήλ, τοῦ πρώην Νικοπόλεως,
 'στὸν Πατριάρχην τὸν σεπτὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
 Περιφραδὴς ἐμπερθεῖα καὶ βαθυθρῶμων γλώσσα,
 τὸν κληρικὸν τὸν ἄξιον κατ' ἐξοχὴν τιμῶσα.

Δύο Τριῆρεις, ἧτοι τοῦ Γεωργίου Φιλαρέτου
 ἱστορικὴ μελέτη μετ' ὕφους ἐξαίρετου.

Εἰς τὸν δευτέρον τῆς χρόνον 'μῆκε κ' ἡ «Πινακοθήκη»,
 περιοδικὸν ὥραϊον κ' ἕνα πρᾶγμα τεραστῆρι.

